

איציק מאַנגער

חֹה בִּרְעִנְגֵט אָדֶמֶן דעם עפּל

אָדֶם הִרְאָשׁוֹן לִיגֵט אִין גֵּרָאָז
און שפּײַט צום וואָלקן אַרױף.
בעט זיך דער וואָלקן תּחֲנוּנִימֵדִיק:
„אָדֶמֶשׁי קִרױן, הֵער אױף!“

שטעלט אים אָדֶם אַרױס די צױנג:
„כּמֵאַרֶע קאַפּאַרֶע, אַבֶּע!“
און ס'פּלִיט אַ דינער שטראַל – אַ שפּײַ –
„און נאָ דיר, נעם און זע!“

דער וואָלקן ווישט מיט דער לאַפּע אָפּ
דעם שפּײַ און ברומט פֿאַר פּעס:
„אַז מען טוט נישט גאַרנישט גאַנצע טעג
און מען גייט אום פּוסט און פּאַס!“

אָדֶם הִרְאָשׁוֹן לֵאכֵט און קײַכֵט
און שטשירעט די ווייסע צײַן,
קומט פֿון דער גרינער עפּל-אַלײ
די מוטער חֹה צו גײַן.

„ווי ביסטו געווען, עוואַ מײַן ווייב,
ווי ביסטו געווען, מײַן קינד?“
„איך בין געווען אין דער פֿלױמען-אַלײ
און געפּלױדערט מיטן ווינט.“

„דו ביסט נישט געווען אין דער פֿלוימען-אַליי,
דו זאָגסט מיר אַ ליגנט גאָר,
סע שמעקט דאָך מיט עפל פֿון דיין לייב
און מיט עפל פֿון דייןע האָר.“

„כ'בין טאַקע געווען אין דער עפל-אַליי,
סאַראַ שוואַכן זכרון איך האָב;
האַסט טאַקע געטראָפֿן, אַדאַם מיין מאַן,
אַ לעבען אויף דיין קאַפּ.“

„וואָס האָסטו געטון אין דער עפל-אַליי,
עוואַ מיין גאַלדענעס קינד?“
„איך האָב געפֿלוידערט מיט דער שלאַנג
מכּוח דער מיצווה זינד.“

און ס'ציטערט דער עפל אין איר האַנט
און פֿינקלט ווי שאַרלאַך רויט
און ס'שאַטנט אויס די דעמערונג
די תּאוּוה און דעם טויט.

אַדם הראשון פֿיבערט און קאָן
באין אופֿן נישט פֿאַרשטיין,
פֿאַר וואָס איר קול איז צוקער-זיס
און זי איז מלא-חן.

ער שטרעקט מיט אַ ציטער אויס די האַנט.
– וואָס טוסטו, אַדם, האַ?
די נאַכט לעשט ביידע געשטאַלטן אויס
און פתּח שין מאַכט – שאַ.